

Hogyan hidaljuk át megosztottságainkat és hogyan hozzunk békét a világnak

Főtisztelendő Mariano Arellano
a spanyol evangélikus egyház pásztorja

Jó napot kívánok. Béke és áldás legyen mindnyájatokkal!

Hálát adok Istennek a lehetőségért, hogy veletek lehetek ezekben a különleges napokban, és azért a megtiszteltetésért, hogy megoszthatok veletek néhány gondolatot.

A szervezők felkértek, hogy mondjak egy rövid beszédet a megadott témában „Hogyan hidaljuk át megosztottságainkat és hogyan hozzunk békét a világnak”. Az igazság az, hogy kezdettől fogva nagy kihívásnak éreztem, hogy erről a mélyreható témáról beszéljek.

Valamilyen oknál fogva egy útnak a képe jutott eszembe, amilyenén mindnyájan járunk. Az út magába foglalja a mozgást, ami azt jelenti, hogy nem akarunk egyhelyben maradni ott, ahol vagyunk, fejlődni akarunk az életben, új személyes és közösségi célokat szeretnénk elérni. Ha hívő emberek vagyunk, lelki érettségre vágyunk. Mi mindannyian (hitbeli meggyőződésünktől függetlenül) egy jobb világot szeretnénk építeni, amelyben nagyobb méltósággal, és több emberséggel élhetünk.

Valóban meglepőnek találok, hogy egész történelmünk folyamán oly gyakran alkalmatlannak bizonyultunk arra, hogy együtt haladjunk az úton. És legfőképpen nehezen tudom elfogadni, hogy ez azokra is áll, akik magukat keresztényeknek nevezik, ugyanannak az Atyának gyermekei, és ezért testvérek és nővérek.

Van a Bibliában egy szakasz, amely segíthet bennünket annak megértésében, hogy miért olyan nehéz megvalósítanunk az egymás közötti egységet.

Ez a szakasz szent Márk evangéliuma 9. fejezetének 30-37. verse, mely így hangzik. Az idő rövideje miatt csak a 33-35. verset olvasom fel: *„Kafarnaumba értek. Amikor már otthon voltak, megkérdezte tőlük (Jézus): 'Miről beszélgettetek az úton?' Hallgattak, mert egymás közt arról tanakodtak az úton, hogy ki nagyobb közülük. Leült, odahívta a tizenkettőt, s így szólt: 'Ha valaki első akar lenni, legyen a legutolsó, mindenkinek a szolgája' ”.*¹

Az evangéliumi történetek rendkívül alkalmasak arra, hogy nagyon egyszerű és hétköznapi képekben fejezzenek ki igen mély gondolatokat. Ebben a rövid szakaszban különleges rálátást nyerhetünk a keresztény egyház egész történelmére.

Nézzük meg egy kicsit közelebbről ez a szöveget. A tanítványok követik Jézust az úton, éppen úgy, ahogyan mi is... De útközben vitába keverednek. Talán jobban kellett volna figyelniük Jézus tanítására, de ők inkább egymással voltak elfoglalva. És ennek révén félreállították Jézust. Figyeljük meg, hogy az Úr nem vett részt a vitában, és ezért, amikor hazaértek, Jézus megkérdezte tőlük: „Miről vitakoztatok az úton?”

¹ SZIT fordítás

És a történetből megtudjuk, hogy a tanítványok nem válaszoltak, talán azért, mert szégyellték magukat... Talán Isten pontosan ugyanezt a kérdést fogja feltenni nekünk: „Miről vitatkoztatok az úton?” El tudjátok képzelni, hogy milyen szomorú lenne, ha nekünk is ilyen kínos csendben kellene állnunk az Úr előtt?

Nos, én hiszem, hogy nekünk, akik a békét keressük, és egymásnak testvérei vagyunk, segíthet, ha figyelmet fordítunk arra, amiről a tanítványok vitatkoztak: „ki lehet a legfontosabb, ki lehet a legnagyobb?”

Hiszem, hogy ez a szomorú kérdés végig üldözte Isten népét egész történelme folyamán, és ebben benne foglaltatik, hogyan sérült meg az egységünk és a testvériségünk.

És ez történeket, akárhányszor egyénileg vagy közösségileg feltesszük a kérdést: „ki lehet a legfontosabb?” Kategóriákat állítunk fel magunk között. Versengünk az úton, egymást versenytársaknak tekintjük, nem pedig testvéreket.

Amikor feltesszük magunkban ezt a kérdést, elismerjük, hogy egyesek jobbak, mint mások, némelyek nagyobbak közöttünk, mint a többiek, hogy az igazság, melyet Istenről vallunk, hitelesebb a testvérem nézeténél, aki nem pontosan úgy gondolkodik, vagy úgy hisz, mint én... Amikor ebbe a veszélyes gondolkodásba kerülünk, megpróbáljuk birtokolni Istent, és hasonlóvá tesszük Őt szellemi vagy egyházi struktúráinkhoz... Az igazság pedig az, hogy közülünk senki sem birtokolhatja Istent, senki sem gondolhatja úgy, hogy övé az egyedüli igazság, vagy egyedül ő birtokolja Isten személyét vagy szeretetét...

Ha tehát néhányan úgy gondoljuk, hogy jobbak vagyunk másoknál, ha azt hisszük, hogy birtokolhatjuk Istent, és bezárhatjuk Őt saját szellemi struktúráinkba, akkor végül azt fogjuk képzelni, hogy miénk az egyetlen igazság, ami számít, és jogunk van arra, hogy azt rákényszerítsük másokra. Ezáltal Isten igazsága, amely az élet és méltóság forrása, a vallási intézmény (bármilyen nevet viseljen is az) szolgálatába lesz állítva, és tökéletes ürügye lesz annak, hatalmi éhségünket kielégíthessük.

Úgy hiszem, hogy időnként minden keresztény egyház áldozatul esett ennek a bűnnek, és ezért bocsánatot kell kérnünk az Úrtól. És közösen kell kérnünk az Istent, hogy tanítson minket az Ő királyságának természetéről, amelyet Jézus mutatott meg ennek a világnak, melyben nincs helye a versengésnek és vetélkedésnek, melyben nincsenek emberek közötti kategóriák vagy korlátok, melyben senki nem akarja birtokolni Istent, de Isten vezet minket, a királyság, mely az Ő irgalmán, igazságán és szeretetén nyugszik.

Isten királysága olyan, melyben mindenki a másikért él, mert mikor szeretjük testvéreinket, magát Istent szeretjük. Az Istent, aki nagyon közel van hozzánk, aki mellettünk jár, és akit nem kell félreállítanunk vitáink miatt. Engedjük, hogy Ő vezessen minket, és legyünk szeretetének eszközei; a béke és a reménység ebben a világban, amelyben együtt vándorlunk. Isten áldjon meg benneteket!